

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Ion Chitoroga în numele inculpatului Trifan Efim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Trifan Efim xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.09.2017 – 07.12.2018;

Instanța de apel: 15.01.2019 – 16.01.2020;

Instanța de recurs: 15.05.2020 – 30.09.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni, sediul Călărași din 07 decembrie 2019, Trifan Efim a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Trifan Efim a fost învinuit precum că la 20.04.2017 în timp ce se afla la domiciliu între el și soția sa s-a iscat un conflict în cadrul căruia Trifan Efim a numit-o pe soția Trifan Tamara cu cuvinte necenzurate și i-a aplicat lovituri cu mâinile și picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i o echimoză masivă la nivelul coapsei stângi, ce conform raportului de expertiză medico-legală nr.132 D din 30.08.2017 se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Trifan Efim să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, cu stabilirea pedepsei în mărime de 180 ore, de muncă neremunerată în folosul comunității și încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 448 lei, cu titlu

de cheltuieli judiciare.

În motivarea apelului, acuzarea a indicat că, prima instanță nu a ținut cont că infracțiunea prevăzută de art.201¹ Cod penal, este o infracțiune materială și pentru încadrarea juridică în baza acestui articol este suficient să se producă una din urmările prejudiciabilă enumerate în dispoziția acestei norme penale, care în cazul dat sunt - acțiuni intenționate manifestate atât fizic cât și verbal, care au provocat suferințe fizice, soldate în ambele cazuri cu vătămări neînsemnate, cât și au provocat un prejudiciu moral, exprimat prin înjosirea onoarei și demnității părții vătămate. Instanța de judecată, în sentință a invocat lipsa de probe, motivând că acuzarea s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate și concluziile raportului de expertiză medico-legală.

De asemenea, la pronunțarea sentinței de achitare, prima instanță eronat a apreciat circumstanțele de fapt care în ansamblu constituie o infracțiune, precum și pe cele de drept care permit încadrarea juridică a acțiunilor cercetate în limitele legislației penale și anume în baza art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, fapt dovedit prin întreg ansamblu probator administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată.

Tot aici, făcând referire că ultima în plângerea inițială depusă la IP Botanica, apelantul a remarcat că, prima instanță eronat a argumentat că declarațiile părții vătămate Trifan Tamara sunt false, dânsa nu a comunicat despre echimoza ce i-a fost cauzată la picior. La aprecierea veridicității probei respective, instanța nu a ținut cont că plângerea reprezintă un act prin care organul de urmărire penală este doar sesizat despre săvârșirea unei infracțiuni și nu presupune prin sine o audiere, de asemenea nu constituie o sursă de probă. În pofida la acest fapt, în plângerea depusă la IP Botanica, victima Trifan Tamara totuși a menționat într-o formă generalizată că a fost supusă actelor de agresiune de către Trifan Efim. Mai mult, la etapa primirii plângerii, partea vătămată nici nu a fost audiată privitor la circumstanțele în care i-a fost cauzată leziunea în regiunea piciorului. Din acest motiv, instanța eronat a considerat ca fiind neveridice declarațiile părții vătămate.

Instanța, a omis să dea o apreciere că de facto, partea vătămată nici nu putea fi audiată referitor la împrejurările cauzării leziunii în regiunea coapsei, deoarece la momentul respectiv nici nu a existat un act de constatare medicală care să stabilească existența la victimă a leziunilor corporale, asupra cărora, aceasta urma să se expună.

Ulterior, fiind recunoscută și audiată în calitate de parte vătămată, fiindu-i aduse la cunoștință drepturile și obligațiile și prevenită despre răspunderea penală ce o poartă conform art.312 Cod penal, pentru darea cu bună-știință a declarațiilor false, Trifan Tamara a explicat că echimoza ce a fost constatată în cadrul efectuării expertizei medico-legale i-a fost cauzată anume de Trifan Efim, în rezultatul loviturilor cu picioarele în regiunea coapselor.

Declarațiile sale, partea vătămată le-a menținut pe tot parcursul urmăririi penale, inclusiv le-a confirmat în cadrul confruntării cu bănuitul.

Astfel, la întrebarea suplimentară a apărătorului bănuitului adresată părții vătămate, ultima a reconfirmat că leziunea la picior i-a cauzat-o Trifan Trifan prin lovituri.

În cadrul urmăririi penale, cu excepția celor menționate, partea vătămată nu a dat declarații contradictorii, fiind consecventă în declarațiile sale, însă instanța, în lipsa unor argumente justificate eronat le-a apreciat ca neveridice, deși în viziunea procurorului, acestea urmau a fi puse la baza sentinței de condamnare a inculpatului.

Mai mult, declarațiile părții vătămate coroborează cu concluziile raportului de expertiză medico-legală din 30.08.2017, conform căruia la Trifan Tamara a fost constatată echimoză masivă la nivelul coapsei stângi, ce a fost cauzată prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent, dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate. Iar cu privire la circumstanțele respective, partea vătămată a comunicat expertului precum că la 20.04.2017, în jurul orelor 10-12, la domiciliu a fost doborâtă la pământ și lovită de soț cu picioarele peste picior.

De asemenea, instanța la stabilirea mecanismului cauzării leziunilor corporale depistate la victimă și-a asumat abuziv rolul de expert, concluzionând de la propria persoana că, în urma loviturilor aplicate părții vătămate este imposibil ca acestei să-i fie cauzată echimoză masivă în regiunea coapselor, dar puteau să survină 2-3 echimoze cu dimensiunile de 3x3 cm., 4x4, 5x5. Presupunerea instanței sunt contrare concluziei din raportul de expertiză medico-legală, ultima fiind o concluzie cu valoare științifică și constatată de un specialist un domeniul medicinei, în care a fost indicat că echimoza masivă depistată la partea vătămată putea fi cauzată în circumstanțele indicate de către victimă și anume în urma loviturilor aplicate.

Anume în baza presupunerilor menționate, Trifan Efim a fost achitat, invocându-se eronat că leziunile pricinuite părții vătămate nu au putut fi cauzate prin loviturile acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2020, apelul declarat de procuror a fost admis, sentința a fost casată total, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Trifan Efim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, la 6 luni închisoare, iar conform art.90 Cod penal, executarea pedepsei s-a fost suspendat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei a fost respinsă.

4.1. Verificând probele administrate pe cauza penală dată prin prisma prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a constatat că Trifan Efim la 20 aprilie 2017 în timp ce se afla la domiciliu, în baza relațiilor reciproc ostile cu soția Trifan Tamara, numind-o cu cuvinte necenzurate, i-a aplicat lovituri cu mâinile și picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i o echimoză masivă la nivelul coapsei stângi, care conform raportului de expertiză medico-legală nr.132D din 30 august 2017 se califică ca vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Astfel, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiate argumentele invocate de către acuzatorul de stat în cererea de apel, drept urmare au fost admise în totalitate, menționând că prima instanță eronat a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de criteriile generale de individualizare, precum și de circumstanțele reale și personale, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, și astfel a ajuns la concluzia de a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea acesteia a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de 1 an.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Ion Chitoroga în numele inculpatului Trifan Efim, invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.8), 9) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței prime

instanțe.

În motivarea recursului, avocatul menționează că nu este de acord cu decizia adoptată de către instanța de apel, deoarece aceasta eronat a apreciat probele administrate, și greșit a ajuns la concluzia de a admite apelul declarat de către partea acuzării, casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare.

De asemenea, recurentul indică că probele administrate și cercetate de către instanțele de judecată nu demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului, din care motiv prima instanța corect a adoptat o hotărâre de achitare în privința lui Trifan Efim.

În altă ordine de idei, recurentul menționează că în cadrul cercetării judecătorești nu a fost demonstrată legătura causală între acțiunea prejudiciabilă săvârșită de către inculpat și consecințele apărute părții vătămate.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate, deoarece motivele invocate nu sunt aplicabile din punct de vedere a erorii de drept, prevăzute la art.427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din textul recursului declarat de către partea apărării, Colegiul penal constată că recurentul invocă temeiurile pentru declararea recursului prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 8), 9) și 12) Cod de procedură penală, în esență recurentul critică în mare parte decizia instanței de apel sub aspectul modalității aprecierilor probelor administrate, care a dus la adoptarea unei hotărâri de condamnare, însă Colegiul penal consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Astfel, instanța de recurs ține să menționeze că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de partea acuzării, casarea sentinței de achitare adoptată de prima instanță, rejudecarea cauzei și adoptarea unei hotărâri de condamnare în privința inculpatului Trifan Efim în baza art.201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal.

Instanța de recurs reține că, conținutul probelor administrate de către organul de urmărire penală și valoarea lor probatorie a fost reapreciată de către instanța de apel și corect expuse în textul hotărârii judecătorești atacate. Respectiv, temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Cu referire la cele invocate de recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționând că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de condamnare a lui Trifan Efim, în baza art.201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Analizând decizia atacată, în raport cu criticile invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, tine de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanțelor de fond. Prin urmare, regula generală desprinsă din dispozițiile art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal reține că, potrivit art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar în ceea ce privește criticile recurentului precum că instanța a dat o apreciere unilaterală probelor, dând prioritate doar unora dintre ele, acestea sunt vădit nefondate, fiind combătute de materialele dosarului și rezultă din textul deciziei adoptate de instanța de apel.

Privitor la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Trifan Efim a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal.

Referitor la argumentele invocate de către recurent, precum că în acțiunile inculpatului Trifan Efim nu sunt întrunite elementele infracțiunii imputate, temeiul prescris la pct. 8) alin. (1) din art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, potrivit art.113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Instanța de recurs reține că, acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În continuare, recurentul invocă, faptul că nu sunt probe care ar confirma prezența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, deoarece partea vătămată nu a suferit nicio vătămare în urma presupuselor agresiuni din partea lui Trifan Efim.

La capitolul dat, instanța de recurs nu poate fi de acord cu criticile formulate de mai sus de către recurent, întrucât, reieșind din circumstanțele de fapt constatate de către instanța de apel, dar și de probele acumulate la faza urmăririi penale și administrate la cercetarea judecătorească, rezultă că inculpatul Trifan Efim a aplicat asupra victimei agresiuni fizice, cât și psihice, ce a determinat apariția urmărilor prejudiciabile suferite de către ultima, fapt

confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 132D din 30 august 2017, anexat ca probă la materialele cauzei penale.

Totodată, Colegiul penal, reține aprecierile instanței de apel, care a indicat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că infracțiunea prevăzută la art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, este o infracțiune materială și pentru încadrarea juridică în baza acestui articol este suficient să se producă una din urmările prejudiciabile enumerate la dispoziția acestei norme penale, care în cazul dat sunt – acțiunile intenționate manifestate fizic, cât și verbal, care au provocat suferințe, soldate în ambele cazuri cu vătămări neînsemnate, cât și prejudiciul moral, exprimat prin înjosirea onoarei și demnității în privința altui membru al familiei.

Tot aici, instanța de apel corect a remarcat că prima instanță nu a luat în considerație că infracțiunea incriminată inculpatului, este o infracțiune specifică, care de cele mai multe ori este comisă în sânul familiei, la domiciliu, și alte probe deseori nu există.

În contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluzia la care a ajuns instanța de apel privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, sunt corecte și corespund materialului probator.

Referitor la temeiul indicat de recurent, și anume pct.9) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră că este neîntemeiat și se menționează că, condiția esențială pentru tragerea persoanei la răspundere penală constă în aceea că fapta imputată să fie prevăzută de legea penală ca infracțiune, or, în speță, infracțiunea prevăzută de 201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal în baza căruia a fost condamnat Trifan Efim nu este exclusă din Codul penal, iar referitor la modificările operate în cuprinsul acestui articol, instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea adoptată pe caz.

Mai mult, cu referire la temeiul invocat de recurent în baza pct.12) alin.(1) a art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind recunoașterea vinovăției inculpatului în baza art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretație.

În aceste condiții instanța de recurs consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c.Finlandei*).

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, ceea ce impune dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Ion Chitoroga în numele inculpatului Trifan Efim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Trifan Efim xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 29 octombrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac